

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Aleše Roztočila a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **M. Š.**, zast. Mgr. Evou Vaškovou, advokátkou, se sídlem Opatovická 4, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo dopravy**, se sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 3. 2018, č. j. 192/2018-160-SPR/3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 13. 7. 2021, č. j. 13 A 50/2018 - 28,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Shrnutí předcházejícího řízení

[1] Rozhodnutím žalovaného ze dne 21. 3. 2018, č. j. 192/2018-160-SPR/3, bylo podle § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), změněno rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 18. 10. 2017, č. j. MHMP 1631711/2017/Drn, sp. zn. S-MHMP 1738815/2016/Drn, tak že byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku provozovatele vozidla podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), jehož se dopustil tím, že jako provozovatel motorového vozidla tovární značky Škoda, RZ X, v rozporu s ustanovením § 10 odst. 3 téhož zákona „nezajistil, aby dne 31. 08. 2016, v 23:46 hodin, v tunelu Lochkov (na rychlostní komunikaci Pražského okruhu pro směr k D5) při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. V daném případě byla s vozidlem registrační značky X při řízení překročena nejvyšší dovolená rychlost. Dosud nezjištěný řidič dne 31. 8. 2016 kolem 23:46 hodin, v tunelu Lochkov (na rychlostní komunikaci Pražského okruhu pro směr D5) - (úseku označeném svislou dopravní značkou „č. B20a Nejvyšší dovolená rychlost“ - v daném případě byla nejvyšší dovolená rychlost v kilometrech za hodinu na značce vyjádřena číslem 60) se neřídil tímto dopravním značením, když jel s mot. vozidlem tov. zn. Škoda, registrační značky X, rychlostí 73 km/h, čímž překročil nejvýše zde dovolenou rychlost o 13 km/h, tj. že dosud nezjištěný řidič spáchal přestupek podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., a to porušením ustanovení § 4 písm. c) téhož zákona. V tomto případě byla silničním rychloměrem naměřena rychlost 76

km/h, která byla snížena o 3 km/h, a to s ohledem na možnou odchylku měřicího zařízení, u něhož je tolerance ± 3 km/h z naměřené rychlosti vozidla při jeho rychlosti do 100 km/h a ± 3 % z naměřené rychlosti, pokud by byla vyšší než 100 km/h. Porušení pravidel ve shora uvedené době a předemětném místě bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích.“ Za tento přestupek byla žalobci podle § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu za použití § 125c odst. 5 písm. d) téhož zákona a § 112 odst. 1, odst. 3 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, uložena pokuta ve výši 2.000 Kč a současně mu byla uložena povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč.

[2] Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) rozsudkem ze dne 13. 7. 2021, č. j. 13 A 50/2018 - 28, žalobu proti tomuto rozhodnutí žalovaného o odvolání zamítl.

[3] V odůvodnění tohoto rozsudku městský soud uvedl, že zákon o silničním provozu koncipuje objektivní odpovědnost za spáchání správní deliktu provozovatele vozidla, a proto je nepřijatelná námitka o absenci úvah žalovaného ohledně zavinění žalobce. Ten nenamítl, v čem konkrétně byla pro něj předchozí právní úprava příznivější a proč v tomto ohledu žalovaný postupoval nezákonně. Není přitom úkolem správního soudu namísto žalobce vyhledávat a tvrdit rozhodné skutečnosti. Uvedená námitka je tak již pro svou obecnost nedůvodná.

[4] Dále podle městského soudu pokud by žalobce prokázal, že vozidlo, jehož rychlost byla zaznamenána radarem, nebylo jeho vozidlem, nejednalo by se o liberaci, nýbrž o neprokázání viny žalobce. Znakem skutkové podstaty projednávaného přestupku totiž je, že k protiprávnímu jednání došlo vozidlem provozovatele. Požadavek žalobce na specifikaci vozidla, které překročilo nejvyšší dovolenou rychlost, další identifikací kromě jeho tovární značky a registrační značky, se však míjí s povahou dopravních přestupků a intenzitou sankce za ně ukládané. Zároveň je v rozporu s § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu, neboť zaznamenání protiprávního jednání automatizovanými technickými prostředky bez obsluhy vylučuje, aby byl zjištěn požadovaný VIN vozidla. Shodně je vyloučena identifikace barvy vozidla v nočních hodinách nebo při pořízení kopie záznamu protiprávního jednání v černobílém provedení. Toho si je žalobce zjevně vědom, což však spolu s jeho dalším obstrukčním jednáním zaznamenaným ve správním řízení deklaruje jeho obhajobu. Není sice vyloučeno, aby provozovatel jiného vozidla úmyslně zaměnil svou registrační značku, aby se vyhnul postihu za dopravní přestupek. Nicméně riziko odhalení a sankce za takové protiprávní jednání je vyšší než nebezpečí postihu za dopravní přestupek. Navíc při takové záměně by musel pachatel nalézt nejen shodný typ vozidla, ale také obdobnou registrační značku. Proto již jen z tohoto hlediska se jedná o velmi omezený výskyt zmíněného jevu, jehož četnost je navíc v praxi mizivá v porovnání s počtem řešených přestupků. Dále k tvrzené záměně mělo dojít zrovna v okamžiku, kdy bylo žalobcovo vozidlo nepojízdné a nacházelo se u jiné osoby za účelem servisní prohlídky. Žalobce přitom neoznačil osobu, která měla servis provádět a případně by mohla vozidlo řídit, když majitel jím označené nemovitosti nemusel servisní prohlídku realizovat. Proto zjištění vlastníka nemovitosti a jeho případný výsledek, čehož se žalobce domáhal, by nemohlo uvedenou obhajobu potvrdit. Navíc žalobce v odvolacím řízení neoznačil svědka, jehož výsledek hodlal v uvedeném směru navrhnout. Proto žalobní tvrzení o navržení svědeckého výsledku je v rozporu s obsahem spisu. Z těchto důvodů je

pokračování

nutné verzi o záměně registrační značky považovat za nepravděpodobnou, nevěrohodnou a účelovou.

[5] Odmítnutí plné moci, jíž žalobce zmocnil obecného zmocněnce k zastupování v řízení, bylo podle městského soudu nesprávné, nicméně tato vada neměla vliv na zákonnost rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, neboť jediným podkladem pro jeho vydání byl snímek měření rychlosti v tunelu, ze kterého je zřejmá jen identifikace registrační značky vozidla. Vlastnosti snímku byly žalobci evidentně známy, a proto volil účelovou argumentaci o barvě a VIN vozidla. Nedoručení rozhodnutí zmocněnci žalobce nebylo v žalobě namítnuto. Tvzení o tom, že by byl zmocněnec odmítnut při nahlížení do spisu či jeho podání by byla odmítána, jsou spekulativní, neboť žádný takový úkon zmocněnec neučinil. Žalobce nevznesl řádnou námitku podjatosti, protože neuvedl konkrétní úřední osoby, které by měly být podjaté. K otázce rozpočtové podjatosti obce lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 8 As 127/2018 - 50.

[6] Městský soud též uvedl, že se správní orgány zabývaly kritérii pro učení výše pokuty, byť tak neučinily pregnantně. Pokuta byla uložena uprostřed zákonné sazby a žalobce její nepřiměřenost v žalobě nenamítl. Proto námitku nepřezkoumatelnosti odůvodnění výše pokuty nelze shledat důvodnou. V tunelu se sice nenacházejí chodci, nicméně další vozidla určitě, a proto byla dána materiální stránka deliktu, nehledě na překročení povolené rychlosti o 13 km/h. Skutečnost, že v měřeném úseku platil rychlostní limit 50 km/h (správně 60 km/h - pozn. NSS), byla zjištěna z fotodokumentace založené ve správním spise, o níž není důvodu pochybovat. Navíc odlišnou místní úpravu rychlosti vozidel žalobce ve správním řízení netvrdil ani nepředložil důkaz, který by prokazoval opak. Použitá metoda úsekového měření je bez významu z hlediska naplnění skutkové podstaty přestupku spočívajícího v překročení nejvyšší dovolené rychlosti, jak vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 10 As 241/2019 - 36. Rychlost vozidla provozovaného žalobcem byla prokázána snímkem automatizovaného měření rychlosti. Smyslem požadavku na dostatečnou specifikaci deliktu ve výroku rozhodnutí je, aby sankcionované jednání nebylo zaměnitelné s jednáním jiným a aby bylo postaveno najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt poškozen, což dovodil rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení č. j. 2 A 34/2006 - 73.

II. Obsah kasační stížnosti

[7] Proti tomuto rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) včasnou kasační stížnost. V ní namítl, že pro spáchání správního deliktu provozovatele vozidla bylo podle tehdy účinného § 3 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, vyžadováno přinejmenším zavinění z nedbalosti. Žalovaný se však touto skutečností nezabýval a věc posoudil podle nové právní úpravy, která již nevyžaduje zavinění, což je pro pachatele méně příznivé. Ani městský soud se časovou působností zákona nezabýval. Rovněž tak nereagoval na námitky obsažené na straně šest ve čtvrtém a pátém odstavci žaloby, ačkoli jejich vypořádání mělo být obligatorní součástí jeho rozsudku. Městský soud se nezabýval ani námitkami obsaženými v závěrečném odstavci před petitum žaloby, v nichž poukázal na nicotnost rozhodnutí žalovaného a jeho nepřezkoumatelnost pro nesrozumitelnost a nedostatek důvodů.

[8] Dále stěžovatel s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 3 As 114/2016 - 46 namítl, že v řízení před správními orgány mohl kromě prokazování liberačních důvodů zpochybňovat také skutečnost, že se na místě protiprávního jednání nenacházelo jeho vozidlo. V dané věci měl přitom správní orgán prvního stupně ještě před zahájením přestupkového řízení informaci o tom, že mohlo dojít k záměně vozidla, v důsledku čehož vznikla zcela legitimní potřeba jednoznačné identifikace vozidla nad rámec poznatků o jeho tovární značce a registrační značce. Důkazní břemeno spočívající v nepochybné identifikaci vozidla přitom leželo na straně správního orgánu, a proto nemohlo jít k tíži provozovatele vozidla měření rychlosti v nočních hodinách, kdy pravděpodobně z důvodu nekvalitního zařízení nelze určit základní identifikační znaky automobilů, což platí i v případě pořízení černobílé kopie záznamu protiprávního jednání. Spisový materiál přitom neobsahuje žádné podklady, které by prokazovaly, že si je v tomto směru vědom nedostatků obhajoby nebo že se dopouštěl obstrukčního jednání. Stěžovatel je v podobné situaci poprvé a využití jakékoliv procesní taktiky nelze přičítat k jeho tíži. Výskyt záměny registrační značky a manipulace s ní je nepochybně omezený, avšak nikoli nemožný jev, což měl městský soud zohlednit, neboť k takové situaci v praxi dochází. Za účelem jejího prokázání přitom v odvolání navrhl svědecký výslech vlastníka nemovitosti, na které se v rozhodné době nacházelo jeho odstavené vozidlo. Nelze se proto ztotožnit se závěrem městského soudu, že v odvolacím řízení neoznačil svědka, jehož výslech hodlal navrhnout. Rovněž je lichý a nelogický jeho argument, že stěžovatel neoznačil osobu, která měla v rozhodné době provést servis jeho vozu a případně jej řídit. Jejím výsledkem by totiž mohlo být jen objasněno, že v uvedený den a hodinu opravovala automobil, avšak nikoliv to, že jej v nočních hodinách řídila. Proto měl žalovaný provést navržené dokazování výsledkem majitele nemovitosti, na které se předmětné vozidlo nacházelo, aby tak zjistil skutkový stav, o němž by nebyly důvodné pochybnosti. Pokud tak neučinil, zatížil řízení o přestupku vadou, která měla vliv na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí.

[9] Za ni je nutné podle další kasační námitky považovat rovněž odmítnutí plné moci udělené obecnému zmocněnci. Teprve z napadeného rozsudku totiž vyplývá, že správní orgány vycházely ze snímku, kde je viditelná jen registrační značka, ačkoli ve svých rozhodnutích používají i tovární značku, kterou evidentně zjistily až po provedení lustrace registrační značky. Správní orgány tak neměly tušení, jako konkrétní vozidlo bylo na snímku zachyceno automatizovaným systémem. Dále není zřejmé, jak městský soud dospěl k závěru, podle něhož byly stěžovateli zjevně známy vlastnosti snímku, a proto zvolil účelovou argumentaci. Naopak tímto postupem mu bylo upřeno právo se s tímto stěžejním důkazem seznámit. Rovněž nelze souhlasit s tím, že v žalobě nebylo namítnuto nedoručení rozhodnutí zástupci stěžovatele. Tato skutečnost byla totiž automatickou součástí žalobních námitek, a proto ji nebylo zapotřebí konkrétně zdůraznit. Námitka podjatosti byla řádně odůvodněna a byly v ní konkrétně označeny podjaté úřední osoby. Postupy správního orgánu prvního stupně pak dokládají oprávněnost podání takové námitky.

[10] Stěžovatel také namítl, že správní orgány řádně neodůvodnily výši trestu, což uvedl již v žalobě. Skutečnost, že nepoukázal na nepřiměřenost pokuty, nemá žádný vliv na nesplnění této povinnosti správního orgánu prvního stupně. Ten totiž neuvedl, proč uložil pokutu právě v polovině zákonného rozpětí, jaké skutečnosti hodnotil a která přitěžující okolnost ovlivnila výši sankce. Materiální stránka přestupku nebyla v dané věci naplněna,

pokračování

neboť k přestupkovému jednání mělo dojít ve středu o prázdninách před půlnocí, kdy je provoz na pozemních komunikacích nulový. Jelikož je v tunelech standardně nastavena rychlost 70 km/h, je evidentní, že zprůměrovaná rychlost blíže neidentifikovaného vozidla ve výši 73 km/h byla zcela v souladu s místními poměry a zákonem. V napadeném rozsudku se uvádí nová informace, že v měřeném úseku platil rychlostní limit 50 km/h, která je v rozporu s výroky rozhodnutí správních orgánů. Pokud městský soud uvedl, že k prokázání stanovené rychlosti stačí pouhý úřední záznam, pak se mylí, neboť pokud skutková zjištění správního orgánu prvního stupně potvrzují jen fotodokumentace a záznam o lustraci vozidla, pak není možné provádět další dokazování úředním záznamem. Správní orgány neprokázaly, že registrační značka zachycená na snímku automatizovaného měření rychlosti byla v rozhodnou dobu umístěna na vozidle provozovatele. Současně správní orgány ani městský soud nevypořádaly námitku, že k přestupku došlo na blíže neurčeném místě v tunelu Lochkov o délce 1,6 km, což v důsledku znamená, že nebylo jednoznačně určeno místo spáchání přestupku, a proto mohlo dojít i k záměně přestupkového jednání. To platí zvláště za situace, kdy kvůli nedostatečnému vymezení konkrétního místa spáchání přestupku nebylo možné určit, jaký rychlostní limit platil právě v daném odděleném úseku tunelu, který byl vybaven samostatným dopravním značením, radary a kamerami. V této souvislosti stěžovatel poukázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu týkající se řádného vymezení místa spáchání dopravního přestupku.

[11] S ohledem na tyto skutečnosti stěžovatel navrhl zrušení napadeného rozsudku i rozhodnutí správních orgánů obou stupňů a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

[12] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III. Posouzení kasační stížnosti

[13] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že byla podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je zastoupen advokátkou (§ 105 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“)).

[14] Následně se Nejvyšší správní soud zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele, jinak by ji odmítl jako nepřijatelnou (§ 104a odst. 1 s. ř. s. a čl. II zákona č. 77/2021 Sb.). Vymezením neurčitěho právního pojmu „podstatný přesah vlastních zájmů stěžovatele“ se již Nejvyšší správní soud zabýval při výkladu ustanovení § 104a s. ř. s., ve znění účinném do 31. 3. 2021 (viz usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS). Novelou soudního řádu správního provedenou zákonem č. 77/2021 Sb. byl s účinností od 1. 4. 2021 rozšířen okruh případů, při jejichž přezkumu Nejvyšší správní soud posuzuje přijatelnost kasační stížnosti. Nově se nejedná jen o věci azylu, resp. o věci mezinárodní ochrany, nýbrž o všechny věci, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce. Tato změna nezakládá žádný rozumný důvod měnit kritéria přijatelnosti kasační stížnosti (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021 - 27).

[15] Při rozhodování o nepřijatelnosti kasační stížnosti proto Nejvyšší správní soud i nadále vychází z judikatorně ustálených kritérií (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020 - 33, bod 52), jež pramení ze závěrů usnesení č. j. 1 Azs 13/2006 - 39. O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech: 1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu, 2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně, 3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky řešené dosud správními soudy jednotně, 4) v napadeném rozhodnutí krajského soudu bylo shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele. O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud a) krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu, b) krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva.

[16] V posuzované věci však Nejvyšší správní soud podstatný přesah vlastních zájmů stěžovatele neshledal.

[17] Stěžovatel v kasační stížnosti neuvádí, že by napadený rozsudek městského soudu byl založen na posouzení právní otázky dosud judikaturou kasačního soudu neřešené či řešené nejednotně, popřípadě že by tato právní otázka měla být posouzena odchylně od dosavadní judikatury. Pouze namítá vady řízení před správními orgány a nepřezkoumatelnost jejich rozhodnutí, jakož i rozsudku městského soudu. Z obsahu správního spisu, spisového materiálu městského soudu, rozhodnutí správních orgánů obou stupňů ani napadeného rozsudku však nevyplývá, že by v přestupkovém či žalobním řízení došlo k zásadnímu pochybení, které by mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele.

[18] Takový závěr není možné učinit na základě kasačních námitek o nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku kvůli nevypořádání některých žalobních bodů. Takovou vadou totiž rozsudek městského soudu netrpí. Na námitky uplatněné v žalobě na straně šest v odstavci čtvrtém a pátém městský soud reagoval, když uvedl, že zákon o silničním provozu koncipuje objektivní odpovědnost za spáchání správního deliktu provozovatele vozidla, a proto je nepřipadné tvrzení stěžovatele o absenci úvah žalovaného ohledně zavinění. Dále považoval pro svou obecnost za nedůvodný žalobní bod o nutnosti postupovat podle příznivější předchozí právní úpravy. Tím se tedy městský soud dostatečně vypořádal s námitkami uplatněnými v žalobě ve vztahu k časové působnosti zákona, z nichž byla jediná formulována konkrétně a brojila proti závěru žalovaného o objektivní odpovědnosti za spáchání přestupku provozovatele vozidla. Ta však byla zakotvena také ve vztahu k správnímu deliktu provozovatele vozidla, jak vyplývá z ustanovení § 10 odst. 3 a § 125f zákona o silničním provozu, ve znění účinném do 30. 6. 2017, přičemž uvedená právní úprava byla shledána ústavně konformní (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016 - 40). Předchozí zákon č. 200/1990 Sb., o přestupcích, se přitom nevztahoval na správní delikty, což bylo výslovně stanoveno v jeho § 2 odst. 1, a proto v dané věci nemohlo být aplikováno ustanovení § 3 tohoto zákona, které k odpovědnosti za přestupek vyžadovalo zavinění alespoň

pokračování

z nedbalosti. Naopak správní delikty byly založeny na principu objektivní odpovědnosti za jejich spáchání bez ohledu na zavinění, přičemž u správního deliktu podle § 125f zákona o silničním provozu, ve znění účinném do 30. 6. 2017, byla toliko stanovena možnost liberace z důvodů uvedených v jeho odstavci pátém. Ta však v dané věci s ohledem na obhajobu provozovatele vozidla nepřicházela v úvahu, jak správně uvedl městský soud, přičemž s tímto jeho závěrem stěžovatel nepolemizoval. Městský soud i žalovaný tedy učinili správný závěr o objektivní odpovědnosti stěžovatele za překročení nejvyšší dovolené rychlosti při užití jím provozovaného vozidla na pozemní komunikaci. Tvrzení o nicotnosti a nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného byla v žalobě formulována jen v obecné rovině bez uvedení jakéhokoli bližšího objasnění, v čem měly tyto vady rozhodnutí o odvolání spočívat. Nejednalo se tedy o řádně specifikovaný žalobní bod (srov. např. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 - 58), takže pokud se městský soud uvedenými žalobními tvrzeními výslovně nezabýval, nemělo to žádný dopad do stěžovatelova hmotně-právního postavení.

[19] Dále se nelze ztotožnit s kasačními námitkami, které se vztahují k stěžovatelovu tvrzení, že se v rozhodné době na místě protiprávního jednání nenacházelo jeho vozidlo. Přestupkové řízení je ovládáno zásadou materiální pravdy a zásadou vyšetřovací, které jsou zakotveny v § 3 a § 50 odst. 3 správního řádu, takže správní orgány jsou v něm povinny zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, přičemž i bez návrhu jsou povinny zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být z moci úřední povinnost uložena. Tato skutečnost však vzhledem ke znění § 52 správního řádu nezbavuje účastníka řízení povinnosti označit důkazy na podporu svých tvrzení, a proto musí prokázat, co sám tvrdí, pokud má správní orgán právě z jeho tvrzení vycházet (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2013, č. j. 5 As 64/2011 - 66). V dané věci přitom stěžovatel neoznačil žádný relevantní důkaz, jenž by byl způsobilý zpochybnit zjištění správních orgánů o překročení nejvyšší dovolené rychlosti na shora uvedeném místě a čase vozidlem, jehož je provozovatelem. Před zahájením přestupkového řízení totiž jen uvedl, že v rozhodné době byl tento automobil nepojízdný a není možné, aby se vyskytoval v Praze, neboť byl zaparkován v garáži na adrese Předboj, Nová 86, kde probíhala jeho servisní prohlídka, oprava pumpy a servo řízení. V odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně pak navrhl provedení výsledku vlastníka nemovitosti, kde se jeho vozidlo v době odstavení nacházelo, a dále požadoval předložení jednoznačného důkazu o identifikaci předmětného vozu (například VIN). Před zahájením přestupkového řízení ani v jeho průběhu tak stěžovatel neuvedl konkrétního jedince, který se mohl předmětného protiprávního jednání s jeho vozidlem dopustit. V tomto směru především neoznačil osobu, jíž údajně svěřil v rozhodné době svůj automobil za účelem provedení jeho opravy a servisní prohlídky, ačkoliv především ona mohla potvrdit jeho obhajobu o nepojízdnosti vozu či dosvědčit odstranění jeho registrační značky v průběhu těchto prací, což by podpořilo tvrzení o možnosti záměny vozidel, jež bylo poprvé uplatněno v žalobě. Stěžovatel přitom ve správním ani žalobním řízení nevysvětlil, proč by právě výslech majitele nemovitosti, na níž mělo být předmětné vozidlo v rozhodné době odstaveno, byl nezbytný pro náležité zjištění skutkového stavu věci. Rovněž neuvedl vůbec žádné indicie, které by svědčily o možné záměně vozidel, k níž navíc v praxi dochází jen ojediněle, jak správně uvedl krajský soud. Proto toto tvrzení stěžovatele zůstalo jen v hypotetické a spekulativní rovině a nebylo zapotřebí si opatřit stěžovatelem navrženou svědeckou výpověď ani provádět další dokazování za účelem jednoznačné identifikace

vozidla nad rámec poznatků o jeho tovární značce a registrační značce. Pokud tedy správní orgány takto nepostupovaly, nezatížily přestupkové řízení vadou, jež by měla za následek nezákonnost jejich rozhodnutí.

[20] Za pochybení takové intenzity dále nelze považovat pominutí plné moci ze dne 15. 9. 2017 udělené stěžovatelem zmocněnci L. M. k zastupování pro celé přestupkové řízení, a to včetně doručování písemností. Stěžovatel totiž vystupoval samostatně po celou dobu řízení před Magistrátem hlavního města Prahy, přebíral od něho veškeré písemnosti a podal včasné odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí, které náležitě doplnil o uvedení námitek ohledně údajné nezákonnosti procesních postupů a závěrů správního orgánu prvního stupně. Rovněž tak byl dne 13. 9. 2017 pod č. j. MHMP 1447228/2017/Drn vyrozuměn o možnosti vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k jeho podkladům, čehož však nevyužil, a proto nemůže nyní účinně namítat, že se s rozhodnými skutečnostmi vyplývajícími z obsahu správního spisu nemohl včas seznámit a dozvěděl se o nich teprve z rozsudku městského soudu. Nedoručování písemností zmocněnci v závěru prvoinstančního řízení, včetně v něm vydaného rozhodnutí, tak nemělo žádný vliv na jeho průběh, ani stěžovateli neznemožnilo podat řádný opravný prostředek. V písemnosti ze dne 11. 9. 2017 namítl stěžovatel podjatost všech zaměstnanců Magistrátu hlavního města Prahy kvůli možné finanční zainteresovanosti na ukládání a následném vybírání pokut. Takto formulované podání však nebylo námitkou podjatosti vůči konkrétní úřední osobě ani námitkou systémové podjatosti, jak je vymezena ve stávající judikatuře Nejvyššího správního soudu, a proto se fakticky jednalo o nedůvodnou námitku podjatosti všech úředních osob zařazených do struktury správního orgánu prvního stupně, který na ni nebyl povinen reagovat předáním k rozhodnutí nadřízenému orgánu (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 7. 2019, č. j. 9 As 70/2019 - 34, a ze dne 14. 6. 2012, č. j. 1 As 55/2012 - 32). Prvoinstanční správní orgán tedy nepochybil, když uvedené podání vyřídil sám sdělením ze dne 21. 9. 2017, v němž stěžovateli objasnil, proč se nejedná o řádně uplatněnou námitku podjatosti.

[21] Zmínka o tom, že v předmětném měřeném úseku platil rychlostní limit 50 km/h, představuje evidentní písařskou chybu odůvodnění napadeného rozsudku, neboť z jeho dalšího obsahu i výroků rozhodnutí správních orgánů obou stupňů je nepochybné, že nejvyšší dovolená rychlost činila 60 km/h. Její překročení o 13 km/h přitom nelze považovat pouze za nepatrné porušení povinnosti řidiče a pravidel provozu na pozemních komunikacích, a to bez ohledu na skutečnost, že k němu došlo v tunelu před půlnocí za předpokládaného téměř nulového provozu, neboť i za takové situace bylo společensky škodlivé výraznější překročení maximálně povolené rychlosti. Materiální stránka přestupku proto byla v posuzované věci naplněna. Městský soud neuvedl, že k prokázání stanovené rychlosti stačí pouhý úřední záznam. Naopak dovodil, že rychlost vozidla, jehož je stěžovatel provozovatelem, byla prokázána snímkem automatizovaného měření rychlosti. Na základě tohoto důkazu a záznamu o lustraci v registru silničních vozidel učinily závěr o porušení povinnosti řidiče předmětného vozidla stanovené v zákoně o silničním provozu rovněž správní orgány obou stupňů. Ty přitom nemusely prokazovat, že registrační značka zachycená na snímku automatizovaného měření rychlosti byla v rozhodné době umístěna právě na vozidle provozovaném stěžovatelem a že k protiprávnímu jednání došlo v tunelu Lochkov na místě, kde byla nařízena maximální rychlost 60 km/h, neboť stěžovatel neuvedl žádné konkrétní skutečnosti, jimiž by tato jednoznačná zjištění správních orgánů vyplývající z fotodokumentace zpochybnil, jak již

pokračování

bylo zčásti zmíněno. Na tuto skutečnost poukázal městský soud, a proto nelze souhlasit se stěžovatelským tvrzením, že v napadeném rozsudku nebyla vypořádána žalobní námitka o nedostatečném vymezení místa, v němž došlo k překročení nejvyšší dovolené rychlosti. Konečně při uložení pokuty za přestupek provozovatele vozidla ve výši 2.000 Kč, která odpovídala polovině zákonné sazby (1.500 až 2.500 Kč), odkázal správní orgán prvního stupně na nutnost vyvážení preventivního a represivního účinku ukládané sankce a na neexistenci převahy přítěžujících okolností. I když tedy prvoinstanční orgán nekonkretizoval skutečnosti, které vzal při rozhodování o sankci v úvahu, je zřejmé, že jím uložená pokuta přesně uprostřed úzce vymezeného a nízkého zákonného rozpětí není nepřiměřeně vysoká a strohé odůvodnění její výše nezpůsobilo stěžovateli žádnou újmu.

IV. Závěr a náklady řízení

[22] S ohledem na shora uvedené skutečnosti lze konstatovat, že městský soud věc posoudil zcela v souladu s ustálenou judikaturou správních soudů a nedopustil se ani jiného hrubého pochybení, které by vyžadovalo zásah Nejvyššího správního soudu. Ten proto podle § 104a odst. 1 s. ř. s. kasační stížnost odmítl pro nepřijatelnost, neboť svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

[23] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. (k tomu srov. usnesení rozšířeného senátu č. j. 8 As 287/2020 - 33, část III. 4.). Stěžovatel v tomto řízení úspěch neměl, a proto nemá právo na náhradu jeho nákladů. Procesně úspěšnému žalovanému v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti. Proto Nejvyšší správní soud žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Z právě citovaného rozhodnutí rozšířeného senátu plyne rovněž to, že stěžovatel nemá právo na vrácení zaplaceného soudního poplatku za kasační stížnost.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. dubna 2022

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu